

НЕДЕЉА 23. ПО ДУХОВИМА

свѣти краљ Милушин и свѣти краљ Драгушин,
свѣта краљица Јелена, мајка њихова
свѣти мученици Зиновије и Зиновија
Лк. 5, 1 - 11, зч. 17; 2Кор. 9, 6 - 11; зч. 188

жели да се растане од Господа. Жели да буде заједно са његовим ученицима и да иде тамо куда иде Господ. Али Господ му одговара да Га неће узети са собом, да би се он вратио у ту исту Гадаринску земљу у којој је раније боравио и проповедао о ономе што му је Христос учинио. Њему је страшно и да по-

Пример овог исцељеног бесомучника говори да ми морамо бити спремни, уколико нам је Господ подарио да познамо Његову благодат, Његов истински Живот, да жртвујући сопствену утеху, дар благодати непрестаног пребивања са господом, пођемо у ону земљу која је попут ада, ради тога да би

Када зли дух види да неки човек угађа Богу и да постиже напредак у добру, он се онда увлачи у срца других људи и изнутра заводи оном Божјем човеку. Дух ствара нерасположење тих људи према њиховом брату, те они осећају завист према њему и под утицајем демона чине многе пакости, разносе рђаве клевете и гласине о њему, ометају га у послу. Човеку се чини да он завиди свом брату, не схватајући да је то зли дух заузео позицију у његовом срцу. Исто тако дух се појави у срцу онога који је чуо да његов комшија, са којим је у непријатељству, доживео неки неуспех, смрт или штету, а не зна да се то у његовом срцу радује паклени зли дух.

сѣарац, Тагеј Вишовнички

мисли да мора да се поново нађе међу тим свинољубивим људима који одбацују Христа, моле Га да иде из њихових крајева. Али га Господ ипак аље тамо, да би проповедао колико је Господ милоситив и колико велика чуда може учинити тамо где се чини да је све потпуно безнадежно.

Није ли све изгубљено?, говоримо ми данас, Није ли завршено са нашом Гадаринском земљом? Без обзира на све, на свеопште лудило које је постојало и које се данас наставља, без обзира на све веће изагнање Христа из наше земље, без обзира на скотолоштво које се све више распростире међу народом, Господ не оставља нашу земљу, већ по њој шаље људе, које је исцелио, којима је дао да познају колико је велика сила и милост Господња, с проповеђа о томе да није још све изгубљено.

смо привели Богу друге људе. И морамо, имајући на уму овај догађај, који је показан у Јеванђељу, схватити да је Господу сасвим могуће да измени ситуацију тамо где се чини да више нема маде на исцељење. Ма какве да су препреке на нашем путу, Господ говори да Он све држи под Својом влашћу. Шаље овог човека у земљу која тек што Га је истерала, не би ли их просветио светлошћу истине, да би, када за то дође време и њима даровао спасење.

Чудо данашњег Јеванђеља, оно што Господ може да учини са сваки човек и са читавим човечанством, у пуноћи се открива у Тајни Христовог Крста и Његовог Васкрсења. И сваки од нас је призван да испуни вољу Божју у односу на себе и да узме удела у вољи Божјој која жели да се сви људи спасу.

ѿрошојереј Александар Шарѿунов

О ИСЦЕЉЕЊУ БЕСОМУЧНОГ

Данашње јеванђеље нам говори да демонска сила може бити веома јака, да може претити бићу сваког човека, па и читавог човечанства. Нека нико не мисли да уколико живи без Бога, сам управља својим животом. Чим човек остане без Бога, он почиње да буде са ђаволом. А до које се мере та власт демонска распростире, видимо на примеру Гадаринског бесомучника и читаве оне области у којој се овај несрећник налазио. Апсолутна власт демона над човеком, тако да овај човек живи у своме безумљу, не облачећи одело, обнажен од свега доброг и разумног. Није потребно напомињати да је лишен благодатног. И не живи ма где, већ у гробовима. Његово најомиљеније обиталиште биле су пећине у којима су полагали умрле, чије је дотицање за живе бивало нечисто.

Он је у тој мери био у власти демона да више није ни постојао.

„Како ти је име“, пита Господ. „Легион“, одговара овај човек, или још тачније, демони одговарају уместо њега. Сваки пут када одступи од Бога, човек губи самог себе, своју личност. Тада кроз његов живот свако делује ђаво, примећивао то човек или не примећивао.

О овоме бесомучноме је речено да је он био претња на путу свима који су пролазили поред, исто као што би претњу представљали разбојници, који су управо зато разбојници, јер су опседнути ђаволом. Тамо где нема Божијег присуства, ови демони и ови људи се понашају изузетно дрско: понижавају оне који су у њиховој близини, будући да су и сами понижени демонском силом која је овладава њима. А тамо где је присуство Христово, они дрхте од страха, понизно моле, као преступници пред судом, да би некако умањили своју казну.

Господ нам данас показује да

зависност човека, народа, људског рода од демонске власти може бити ограничена.

Обратимо пажњу да ова бића бувају не само тако чудовишно силна, већ и крајње слободољубива. Потпуно им је недопустиво ма какво ограничавање слободе. Они раскидају челичне ланце којима их везују, било какве окове, јер желе да живе слободно. Читава култура и духовност нашег времена је управљена на то да васпита човека као апсолутно слободног, независним од ма каквих ограничења, да нико и ништа не управља њиме. Уствари, да би се човек у потпуности налазио у власти демонској.

Слобода коју су прокламовали 1917 године и слобода коју данас прокламују, слобода од свега, означава управо ту појаву, када је

Само присуство Господа већ мучи нераскајане. Тама бива убијена свјетлошћу... Лопов не воли Сунце. У томе је сва дубина психологије сваког невјерја, сваке антирелигиозности. Највиша, Божанска свјетлост – везује, полаже границе својевољи, пржи нечистоту, огњем који је не уништава али вјечно траје... И, ако је срце пуно нечистоте, гордости и безакоња, ако је воља устремљена ка таму – душа се боји да се дотакне Јеванђеоске Истине, она се крије од Христа. А ако јој се изненада и деси да се сретне са Христом, она, мучена Свјетлошћу која реже њене болесне очи, запаљена у својој грешности, урла: „Шта је Теби до мене, Исусе?“ ... „Не мучи ме!“ ... „Ја нисам монах!“ ... „Ја живим у свијету и морам се потчињавати његовим захтјевима“ ... „Ја носим плот и морам се потчињавати њеним законима“ ... „Иди од мене са Твојим заповиједима пуним истине и правде, савршене чистоте, истинске љубави. Иди од мене, Исусе... не мучи ме Свјетлошћу Својом!“

Зар тако не урла свијет? Да, тако ми, људи, урламо. Или тај крик изражавамо у безгласном осјећању.

никакве границе, никаква власт. И такав човек бежи у свом безумљу, прогоњен демонима, у пустињу.

Шта хоћеш од мене, Исусе, Сине Бога Вишњег?, питају демони, који пред собом виде Бога. „Шта има заједничко између тебе и нас?“ Заиста, шта је заједничко између светлости и таме, шта је заједничко између Христа и Велиара? Ничега заједничког нема. Између демона и Бога нема ничег заједничког. А између човека и Бога увек постоји нешто заједничко. Ма у каквом стању да се налази човек, постоји нешто заједничко између њега и Бога, и Бог чува таког човека, не остављајући га до краја, без обзира што је овај отпао под власт демона.

Ничега заједничког нема између свиња и Бога. Оне су просто

архиепископ Јован (Шаховској)

човек већ спреман да као ланце, раскине сваку препреку само да би достигао ову слободу. Не постоје никакве заповести, моралност,

створења која ждери и пију. Семони желе да људи постану попут свиња, а тада се могу уселити у њих и погубити их. Демони желе

да људи постану као крдо свиња, каквим желе да данас учине сав наш народ, да би се у то крдо уселили демони и оно се бацио са литице у воду и потонуло. Демони желе да погубе сав људски род.

Ми видимо колика је у њима сила и колика мржња према човеку. Смисао њиховог постојања је да униште и разоре. Није им успело да униште овога човека? Нека онда бар униште свиње – оно што припада човеку. Можда су тиме и желели да дигну човека против Бога? И показало се да им је успело. Читав онај крај устаје на Бога због тога што су претрпели материјалну штету.

Данас треба да увидимо не само силу Божију, већ и то колико је велика љубав Господња. За један трен, ђаво би погубио сваког од нас. И заиста, чини се да има права на власт над људима због њихових грехова, али љубав Божија поставља границе тој мржњи према човеку. Љубав Божја не оставља човека без обзира на све.

Увек имајмо ово на уму, не само формално, већ реално, док гледамо шта се данас догађа са нашем земљом. Оно што је заиста у њој застрашујуће, нису спољашње несреће, није глад, сиромаштво већ бесомучни људи. Људи желе да се претворе у скотове, и да тако потпуно потпадне под власт демона. Али љубав Божја ипак све превазилази – сва је власт у Бога. Сатана ништа, ни у једној ситуацији, не може да учини уколико му Господ не допусти. Ако се човек свим срцем обрати ка Господу, уколико се читав народ обрати ка Њему, одмах ће се догодити промена, исто као што се до-

годила са овим бесомучним човеком.

Ми видимо да човек, обучен, разуман, како је речено, седи крај Христових ногу. Човек разуман, који влада собом, који постаје оно што он заиста јесте. Данас свет не говори ни о чему другом осим како да човек постане оно што јесте – то јест слободан, ни од чега зависан. А у ствари човек може заиста постати оно што јесте само уколико је Божји човек. А уколико се одрекне Бога, видимо какву слободу достиже и у којој мери губи себе.

Сваки човек је у неком степену исгубио самога себе, али на крају крајева, овде не може бити неке средине: или ће човек постати Божји или ће остати са ђаволом у векове векова.

Видимо да читав народ овога краја, након што су се свињари видевши шта се догодило, разбежали и рекли им о свему, излази у сусрет Христу, обузет страхом, и моли Га да оде из ових крајева. Чега се боје? Као прво заплашени су, јер су изгубили оно што су поседовали, све своје материјално богатство. Али, поред овога, обузети су и другим, такође схватљивим страхом. Они су ипак људи који нису у потпуности у власти демона и у њима се јавља онај страх који се наикада јавио и код Симона Петра. Када је Господ учинио чудо са ловом рибе, Петар је пао крај Христових ногу и рекао: „Иди од мене, Господе, ја сам човек грешан“. Не, они још увек не исповедају себе као грешнике, ипак је ово незнабожачки крај, али Господ, идући по земљи, дотиче се и овога мрака.

Шта се дешава са исцељеним? Никада више, ни за тренутак, не